

נחלרי נצח

יו"ל ע"י מוסדות ברוסלב / בראשות הרב שמואל שטרן שליט"א

גליון מס' 733
פרשת מקץ תשפ"ב

ר"ח	אחד	שבת	החג	החג
17:51	17:14	15:59	ירושלים	החג
17:48	17:15	16:15	תל-אביב	החג
17:48	17:13	16:06	חיפה	החג
17:52	17:16	16:18	באר שבע	החג

דבר ראש הישיבה

להוסיף

את זה אנחנו למדים משיטת בית-הלל, שההלכה נפסקה כמותם • לא להפסיק לעלות עוד ועוד • ובדיוק לכן מגיעים הנסיונות! • אבל למה רק נר אחד? תפרגן! תעלה הרבה! • סוד ההצלחה היהודי

ומצליח לרוץ מאה מטר בחצי דקה, ולאחר מכן הדרישה ממנו להגביר את כמות המרחק דהיינו מאה ועשר מטר בחצי דקה וכן הלאה. וכך גם אצל האדם בעבודת ה', למרות שהגיע לדרגה מסוימת, אך אי אפשר לעמוד במקום אחד, ומשמים רוצים להעלות אותו למקום גבוה יותר, על כן ישנם ניסיונות רבים בכל פעם, וזה לטובתו כדי לעלות אותו לדרגה גבוהה יותר. כשאדם נתקל בנסיון שלא יישבר מכך שהתחילו נסיונות חדשים, אלא יתחזק בעובדה שעד עכשיו הצליח להחזיק מעמד בכל הנסיונות שהיו לו ויאמין שכך יהיה הלאה, ומנסים אותו עכשיו בניסיונות קשים יותר רק כדי להעלותו. העיקר זה להחזיק מעמד ובכך יעלה במדרגות יותר ויותר.

נחננו מדליקים נרות חנוכה כשיטת בית הלל, שמתחילים עם נר אחד ומוסיפים עוד נר ועוד אור בכל יום, כי כל יום זה נר חנוכה חדש. ואפילו כשנגמר חנוכה זה לא מפסיק, זה ממשיך הלאה בכל ימות החיים, שכל הזמן מוסיפים.

אדם צריך לדעת להיות מוסיף והולך. זהו כל סודו של חנוכה זה האור והעומק של חנוכה. ההוספה אינה רק בנרות גשמיים, היא בחיי האדם ובכל רוחניותו. חנוכה זה כל החיים, לא שמונה ימים, האדם צריך להשתדל בכל ימי חייו להוסיף תמיד עוד ועוד. ועל ידי שמוסיפים קדושה בכל יום זה מכניע את היוונים, בזמן שאדם מוסיף קדושה בכל יום מימי חייו בזה הוא מבטל את קליפת יוון.

לא להגזים

ומצד שני חז"ל קבעו שמוסיפים והולכים בכל יום עוד נר אחד בלבד, כי חז"ל הבינו שאנחנו לא יכולים להיות כמו רשב"י, שעזב את כל הגשמיות ואמר (ברכות לה, ב) שאם אדם יתעסק בשדה ויחרוש ויזרע וכו' אם כן "תורה מה תהא עליה?", ולכן רשב"י פסק שיעזבו את הכל ויעסקו רק בתורה. אבל הגמרא אומרת ש"הרבה עשו רשב"י ולא עלה בידם", כי לעזוב הכל ברגע אחד זה לא מצליח, ובודאי לא בדור כזה, אבל כן הרבה עשו רבי ישמעאל ועלתה בידם (שם), לאט לאט, מדרגה לדרגה.

החכמה היא לשמוח במה שיש מצד אחד, ומצד שני לרצות ולשאוף להגיע לדרגה הגבוהה ביותר

החכמה היא לשמוח במה שיש מצד אחד, ומצד שני לרצות ולשאוף להגיע לדרגה הגבוהה ביותר. לא להיות "שלימאזניק" ולעצור במקום אלא לכסוף תמיד לעלות מעלה, ומצד שני לא לאבד את השמחה לרגע אחד.

ידוע שרבינו אמר שעל כל כף של התעוררות צריכים דלי של התחזקות. כלומר, שעל האדם לעורר את עצמו למה אינני מספיק צדיק בנושא פלוני וכו' (התעוררות), אבל לעומת זאת צריך לחזק את עצמו הרבה הרבה יותר במחשבות חיזוק (התחזקות), לשמוח בכל המצוות שאני עושה ובפיאות ובציצית וכדומה. אבל אסור לשכוח שחייבים גם את הכף של התעוררות.

ואת זה צריך לזכור כל החיים, שלא לנטות מדי אחרי צד אחד. לשאוף לעלות עוד ועוד כל החיים, אבל לא להתעצב אם לא הצלחנו לעלות כמו שרצינו.

ואלו דברי רבינו ז"ל (ליקוטי מוהר"ן תנינא סי' ד): "וְצִרְיָ הָאָדָם, כֹּל מֵה שְׂמֵחָן, כֹּל מֵה שְׂמֵחָן וְגַב לֹ יוֹם מִיָּמֵי חַיָּו, לְהוֹסִיף בְּכָל יוֹם יוֹם שְׂבָא אַחַר כֵּן תוֹסְפוֹת אֹר קְדוּשָׁה וְדַעַת, וְכַמוֹ שְׂאֵמְרֵי רז"ל (קנינים פ"ג, מ"ו) "זְקֵנֵי תִלְמִידֵי חֲכָמִים כֹּל זְמַן שְׂמֵחָן וְדַעַתוֹ מִתְנַשְׁבֵּת עֲלֵיהֶן", כִּי צְרִיכִין בְּכָל יוֹם יוֹם שְׂבָא אַחַר כֵּן לְהוֹסִיף בּוֹ קְדוּשָׁה וְדַעַת. יש להוסיף קדושה, שזו פרישות מהעולם הזה, ודעת, שזה להוסיף תורה ועבודת ה'.

100 מטר בחצי דקה

הכלל שאנו למדים הוא שבכל מדרגה בה אדם נמצא עליו לדעת שזה לא השלב האחרון, יש עוד מדרגות שאליהם צריך להמשיך לעלות מעלה מעלה. לא מספיק להישאר רק בדרגה מסוימת אפילו שהיא מדרגה גבוהה. אדם צריך תמיד לראות שלא יעמוד במקום אלא תמיד לכסוף לעלות למדרגה גבוהה וחדשה מיום מרגע לרגע, וכמו שרבינו מביא בתורה ו', שאפילו שזכה לאיזה מדרגה גדולה אף על פי כן אל יעמוד שם ולא יסתפק עצמו בזה אלא שידע שצריך ללכת יותר ויותר מדרגה לדרגה.

ובעניין זה כתב רבינו ז"ל (סי' כה, ג), שהסיבה שמתגברים הנסיונות על האדם יותר ויותר מפעם לפעם, הוא מחמת שצריך לעלות מדרגה לדרגה, ולכן מתגברים עליו מחדש בהתגברות גדולה יותר כל התאוות והבלבולים והמניעות והעקמומיות שבלב. וניתן להמחיש זאת במשל, כגון אדם שרק ריצה במרתון

להזמנות: **02-6289761** / **052-7679638**

ספרו החדש של הרב'ת שמואל שטרן שליט"א

שביל חדש נפתח אל הלב

החנוכה והחינוך

בין הרי האי ג'רבה הסתובב שווד דרכים אימתי שהפיל חיתתו על בני האי. אורב היה מחוץ לעיר במעבר צר בין ההרים, והיה הורג את אנשי השיירות וחומס את כל הסחורות, ובני ג'רבה נבוכו, איך ניתן לפעול כדי להתגבר על השווד? היה שם יהודי גיבור חייל ושמו שושן בן מאמו, ואמר: תנו לי חמור, שק משמשים וחבל ארוך. נתנו לו היהודים את שביקש ושושן יצא לדרך מלווה בברכת כל בני הקהילה. שושן הגיע למעבר ההרים, והשווד שראה מתצפיתו שטרף קל לפניו קרא: "עצור" ויצא לקראתו. שושן, שראה את הגברתן לפניו, החל לרעוד וירד מן החמור להתחנן על נפשו, ותוך כדי הליוכו מעד והפיל את שק המשמשים ארצה והם התפזרו לכל עבר. קרא שושן בכאב: "הנני אוספם ושלך הם". שושן גחן והחל לכנס את המשמשים אחד לאחד, כשהשווד שמח שמלאכתו נעשית ביד קרבנו. בעודו מביט קרא לו שושן: "אנא עוזר לי גם אתה". התכופף גם השווד לאסוף כמה משמשים, ולרגע זה חיכה שושן. הוא זינק על השווד הגוחן והפעילו ארצה, אחז את נשקו והממו בו, נטל את החבל הארוך שהכין לו וכפת את השווד ההומם, והביאו בצהלה העירה לשמחת ולרווחת התושבים.

מוסר ההשכל הוא: המתכופף מפסיק...

נכון הדבר בהתמודדות נגד שווד ומפגע, ונכון שבעתים בהתמודדות עם היצר הרע. זהו המסר של ימי החנוכה אותו כדאי להפנים ולהעביר לילדינו ולדורות הבאים: המלחמה שלנו משדרגת את החיבור עם הבורא עולם ומחזקת את הקשר בנינו, ולכן זו סיבה מספקת לצאת במחול של הודאה במיוחד "על המלחמות", ולא לחשוש ממלחמת היצר, כי יהודי אינו חושש ממאבק אלא רץ בשמחה אל החזית! המאבק חושף לעינינו את הכוחות החבויים בנו, אנו שמחים על כל הזדמנות למלחמה שניתנת לנו.

הקרב הוא הניצחון

וכך הובא בספר ילקוט דברי אסף בשם הרב ר' שמשון רפאל הירש זצ"ל, שביאר שעצם הקרב וניהול מלחמת ה' עם המתנגדים לה' ולתורתו, מחזק ומחשל את הלוחמים ומוסיף להם גבורה ותעצומות להתחזק בתורה ובמצוות. משום כך יש להודות ולהלל להשי"ת שסייע בעדינו ובכך חזק בתוכנו את רוח היהדות הנאמנה, ונתחזק ב"לך נאה לשבח". אשרינו מה טוב חלקנו!

נו עומדים בעיצומם של הימים המיוחדים והמרגשים, ימי החנוכה. ימי ערב מתכנסים אנו מול הנרות הללו שאנו מדליקים, מביטים אנו בהם, מתבוננים בהם, שרים ומודים על הניסים ועל הנפלאות ועל התשועות ועל המלחמות.

אבל רגע, היה עלינו לומר בסדר הפוך - "על המלחמות ועל התשועות", שהרי התשועה באה תמיד אחרי המלחמה? וביותר לא מובן ולא הגיוני, מי הוא זה שיש לו בלב מקום יהדות על "מלחמות"? האם עצם המלחמה הוא דבר חיובי?

האם יש סיכוי?

ניח רגע לשאלות הנוסח, ונפנה לשאלה בוערת הרבה יותר: מה עלינו ללמוד מחג החנוכה למשימת חינוך ילדינו? ברור לכולנו שתפקיד ההורים הוא להעביר את הניצוח והלהבה עד שתהא שלהבת של תורה ויראת שמים עולה מאליה. ניתן למנף את החינוך שגם כשילדנו יזקין לא תסור ממנו חביבות המצוות גם בימי שגרה, שגם בימי האפלה לא יפול? איך נותיר חוותם בנפש הילד לטווח ארוך?

הדרך טמונה בהבנת מהות המלחמה. כשיהודי נשלח לשדה הקרב של החיים, להתמודדות מול היצר הרע מחד ותלאות הזמן מאידך, כשבעיקר נדרש ממנו להישאר יהודי בסביבה שאינה תמיד פשוטה וחלקה. לפעמים מתרגשים עלינו נסיונות ונראה שהכל מתוזמן כדי ליצור לנו נקודת שבר או מכשול ליפול בו...

היהודי לפעמים נוטה להתייאש. כל כך הרבה מלחמות, אין סיכוי לניצח! למה נגזר עלינו להתמודד כל כך הרבה עם היצר המפתה ללא הרף?

ובראותנו את החשמונאים אנו ממש מקנאים: מנין שאבו האומץ לצאת למלחמה זו שנראית מראש אבודה? ובעיקר השאלה הנוגעת לימינו וילדינו - האם גם לנו יהיה כוחות כאלו? הרי אנו מברכים "בימים ההם בזמן הזה", שכל מה שהיה להם קיים גם לנו, הרי שגם אנו מסוגלים להתמודד כך!

שורש הדברים

לניצחון החשמונאים על היוונים, ניצחון הטוב על הרע, קדם תנאי חד וברור: שלא לזוטר, לא נתכופף ולא נכנע לשום לחץ שכנגד דרך התורה.

הופיע! גליון חודש כסלו

הצטרפו כעת ותקבלו חיים טובים יותר
מתאים לכל בני המשפחה

<p>מנוי 1-1 28 ₪ לחודש בלבד!</p>	<p>מנוי 2-2 3 חודשים ראשונים ב-9.98 ₪ בלבד!</p>	<p>מנוי 1-1 חודש ראשון ב-1 ₪ בלבד!</p>	<p>מיוחד למצטרפים כעת:</p>
--	---	--	---

02-623-1218

מוקד מנויים

מה יותר טוב מהפצת ליקוטי מוהר"ן

הלכות". זה אדם שמהדר בכפלים. הוא לא רק מפיץ את האור הבסיסי לאחרים, הוא חופר עמוק בספרי הצדיק, מגלה פנינים ומרגליות חדשים בעבודת ה', ואיתם הולך לחברים ומחזק אותם. זה שיא ההידור, ולזה אנחנו שואפים.

ולא רק בהתקשרות לצדיקים זה עובד ככה, בכל דבר יש את אלו ששטים על פני המים והכל נראה להם ישר וחלק, ויש את אלו שצוללים בעצמם בעמוקים ומגלים דברים שמשנים להם את איכות החיים.

קח את חנוכה, שצריך להודות על הניסים. אתה יכול לקחת את זה באיזי, לזכור את הנפלאות שהיו לפני אלפיים שנה, להתרגש, להלל ולהמשיך הלאה. באמת כל הכבוד, אבל זה רק הבסיס.

בא נראה אותך עולה כתה. אתה יודע שיש גם היום ניסים? אתה מאמין שגם היום ה' מרחם על עם ישראל ומנווט את ספינת העולם רק לפי צרכיהם?

וגם אם את זה אתה יודע, עוד לא הגעת אפילו למהדרין, שהם מדליקים כל אחד לעצמו. הם לא מסתפקים בידיעה על הניסים שקורים בקוממיות בשמיטה, הם יודעים שגם לי אישית ה' דואג ואותי אישית אוהב עד כדי להפוך סדרי עולם בשבילי. נר לכל אחד ואחד, ה' מתייחס אלי בפרטי.

ושוב חזרת השאלה - ומה יותר מזה? מה ה"מהדרים מן המהדרין" יודעים יותר?

הוא יודע שהאור מוסיף והולך. ה' לא רק דואג שלא יהרסו לך ומרפד לך את הדרך עם ניסים, אלא הוא כל יום מוסיף לך טובות וישועות הרבה יותר מאתמול, "חדשים לבקרים רבה אמונתך", כמו הבוקר שמתחיל בעלות השחר ומוסיף עוד ועוד אור כל הזמן, עד שבעזרת ה' יתרבה לך כן האור ונזכה לחנוכת המזבח בבית השלישי [היום], אמן.

(עפ"י ליקוטי הלכות נזיקין ה אות לה, שילוח הקן ה אות ח)

ו, רובו של החנוכה כבר עבר עליך, איך הדלקת? אתה המהפשוטים, או שהחמרת כמהדרין מן המהדרין?

אני מרשה לעצמי לענות במקומך. אתה בטח אומר לעצמך: מה, אם אני בחור אני לא בן אדם? אתן לאבא שלי להדליק ואני רק אסתכל עליו? איזה פרצוף יהיה לזה? אני חייב להדליק בעצמי גם. [זאת בהנחה שאינך נוהג לפי השולחן-ערוך שב"מוסיף והולך" רק בעל הבית מדליק...]

אבל המסתפק במועט - מסתפק במועט. הוא עומד ליד ראש הבית, עונה יפה אמן על הברכות וזהו. אתה לא יכול לומר שהוא לא יצא, אבל בנינו, כולנו רוצים לעשות את רצון ה' בשלמות, בהידורים. לא היינו רוצים להיות כמוהו.

וככה זה בכל החיים. אנשים שבכלל מנותקים מהצדיקים, עליהם אנחנו לא מדברים, אבל גם אותם שמקשיבים לדברי הצדיק לפעמים לוקחים את זה באיזי, הם נותנים לצדיק להאיר בהם את אורו והם בעצמם לא עושים משהו עצמי. באמת כל הכבוד, אבל אתה המהפשוטים חביבי.

תעלה למהדרין לפחות, נכון שאתה לא ראש הבית אבל זה לא אומר שאסור לך להאיר לאחרים את תורת הצדיק. גם אם הצדיק בעצמו מדליק נרות, תתכבד גם אתה ותדליק לבד, תעזור לצדיק להגיע למקומות שעוד לא הספיק לחדור אליהם, תפיץ את האור של רבנו איפה שאתה.

וכאן הבן שואל: אם זה המהדרין, אז מי הוא המהדרין מן המהדרין? מה יכול להיות יותר טוב מהפצה של ליקוטי מוהר"ן?

תלמד מרבי נתן, שלא הסתפק בהפצת ספרי רבו אלא הוציא מהם חידושים טמונים והעלה אותם על אלפי דפים שכיום מרכיבים את הסט הנפלא "ליקוטי

אבל גם אותם שמקשיבים לדברי הצדיק לפעמים לוקחים את זה באיזי, הם נותנים לצדיק להאיר בהם ולא עושים משהו עצמי

לצעירי הצאן

להתעלות בלי להפסיק

אדם צריך לדעת להיות מוסיף והולך, זהו כל סודו של חנוכה וזה האור והעמק של חנוכה. האדם צריך להשתדל בכל ימי חייו להוסיף תמיד עוד ועוד. אפילו שזכה לאיזה מדרגה גדולה, אל יעמד שם ולא יסתפק עצמו בזה, אלא ידע שצריך ללכת יותר ויותר מדרגה לדרגה מתוך מאמר ראש הישיבה

הגור מותניך באמונה

17 שנים לפטירת רבי מרדכי שלמה ברמן זצ"ל ר"י פוניבז', א' טבת תשס"ה - תשפ"ב

רבי מרדכי שלמה ממש כעס: "אילו היה לי נידון שכזה הייתי מבטל מיד את הניתוח. הלא הסטייפלר אמר!".
מאיכן עולה המחשבה להסביר לו, לשכנע אותו, לשדלו לשנות את דעתו?!

אך כאן נכנסו לפעולה מידותיו הטובות של רבי מרדכי שלמה. נראה שהוריו של האברך אינם במדרגת אמונת חכמים מספקת, ולכן ירד הרב ברמן לדרגתם ויעץ להם לגשת לרופא אחר, ירושלמי, שייתן הוא חוות דעת שניה. אולי זה ירגיע את ההורים.

רבי מרדכי שלמה אף הסביר להם איך לעשות זאת. "אם תאמרו בפירוש לרופא החיפאי על החלטתם לא יסכים לשחרר את בנימין מבית החולים, מאחר והבדיקה הנוספת תפגע ביוקרתו. לכן", אמר הרב ברמן, "מוותר לכם לומר לרופא שאתם מבקשים לקחת את בנכם לתפילה בכותל המערבי, וכך תוכלו להוציאו ירושלימה".

תור לרופא הירושלמי גם הוא לא היה זמין מהיום להיום, והרב ברמן עלה לשיבה, נכנס למשרדים כדי להשתמש בטלפון ולהתקשר לרבנית פינקל ממיר שתפעיל את קשריה להשיג לבנימין תור מוקדם אל הרופא המומחה.

כבר למחרת באחת עשרה בבוקר הגיע האברך למרפאתו של הרופא הירושלמי, שלאחר בדיקות מדוקדות ובקורות עמיתים קבע בבירור כי התסמינים אמנם דומים מעט לאפסילומיסטוס אך זו איננה המחלה, זו בעיה דלקתית במוחניים. שבוע של אנטיביוטיקה ימגר את הכאבים...

כמה גדולים דברי חכמים, וכמה נדרשת אמונה בכוחם!

(מקור: קובץ "ישורון" יז, עמ' ריד)

יכל ישיבת פוניבז' רעש וגעש מקולות הלימוד, אך האברך ר' בנימין לא מצא מקום לעצמו. הוא ניסה שוב ושוב להתרכז בשורות השחורות שלפניו, אבל הכאב שבמתניו היה חזק ממנו.

בקול אנחה סגר את הגמרא האהובה, זאת שעליה רכן במשך שעות ארוכות ללא הרף, וברגלים כושלות צעד לעבר ביתו. להתעלם מכאבים שכאלו זה ממש חוסר אחריות.

האשה נחרדה לראות את בעלה בבית באמצע הסדר נאנק מכאבים, ולקחתו במהירות אל רופא המשפחה. הרופא גם הוא לא היה מרוצה. בפנים חמורות סבר הפנה אותם לרופא מומחה המקבל רק בבית החולים רמב"ם שבחיפה.

ר' בנימין נסע עם אמו לחיפה, כשכל הדרך הם אומרים תהלים ובין פרק לפרק כוססים ציפורניהם בלחץ. ה', רפאנו ונרפא! אל תתן לתחזיות השחורות להתממש!

הרופא לא הגשים את התקוות שתלו בו. "ניתוח דחוף" קבע ביוש. "זו מחלה קשה בשם אפסילומיסטוס שרק בשנים האחרונות גילו את הניתוח המציל את חיי החולים בה".

בנימין והאם יצאו שחוחים מחדרו של הרופא, לא לפני שקבעו תור לניתוח לעוד שבוע וחצי, ובנימין שב לבני ברק, מנסה ללמוד בין התקף כאבים אחד למשנהו.

חבריו לכולל שמו לב לחליו, ולמרות שלא היו מעורים בפרטים המדויקים עזרו לו ככל יכולתם ואף הציעו לו לגשת ולהתברך מהסטייפלר קודם ה"הליך הרפואי" שהוא עתיד לעבור בחיפה, כפי שהגדיר זאת באזניהם.

בנימין נכנס אל הסטייפלר, ובמילים קצרות גולל את שעבר עליו לאחרונה ואת אבחנת הרופא המומחה. הסטייפלר שמע והתרעם: "מה פתאום ניתוח? על כל דבר קטן הרופאים אומרים מיד ניתוח. זה שום דבר! מספיק אנטיביוטיקה ודי!".

ר' בנימין היה המום. הוא בא לבקש ברכה ויצא עם הוראה מפתיעה שלא חלם עליה. הוא מלמל כמה מילות התנצלות ויצא מן החדר.

הוריו של ר' בנימין גם הם נדהמו לשמע ההוראה ה"מזוהר" לטעמם. "הצגת בפני הסטייפלר את המסמכים הרפואיים? אמרת לו איך קוראים למחלה?" התשובה הייתה שלילית כמובן. "זהו זה, שזה לא הולך ככה. צריך להסביר לרב קודם על מה מדובר!".

בינתיים התקרב מועד הניתוח ור' בנימין התאשפז בבית החולים רמב"ם, ואחד מקרובי המשפחה כתב מכתב מפורט המסביר את האבחנה ואת כל הצדדים, וניגש אל חתנו האהוב של הסטייפלר רבי מרדכי שלמה ברמן, שיכניסו אל חמיו ויבהיר לו את הצדדים.

אמונת חכמים יוקדת. תמונתו ומצבתו של הגר"מ ש' ברמן

הגרמ"ש ברמן [רב שלומק'ה ברמן]

נולד: תרצ"א, רוסיה.

נישואיו: בשנת תשי"א עם מרת האובה, בתו של הגר"מ קנייבסקי בעל "קהילות יעקב".

ראש מתיבתא: בשנת תשי"ד התמנה לר"מ בישיבת פוניבז' [בן כ-24].

הנהגה: גם בימי מחלתו הקשים ביותר, במצב של כמעט שיתוק, הקפיד במסירת נפש על כיפתו שלא תישטמ מראשו.

נפטר: בן כ-75.

אמו של חברי התגוררה ביסודות, וכשרבי שלמה ברמן היה מגיע למושב היו אחיה מלוים את הרב לביתו לבני ברק. באותו זמן כבר נחלה רבי שלמה במחלת הפרקינסון האוורה ממנה נפטר, וראשו נזקק במכונית מצד לצד תוך שהוא גורם לרב לבחיליות לא פשוטות כמובן. עם כל זאת, הרב היה עוסק עמו בדברי תורה עמוקים לאורך כל הדרך.

הכי קרוב - הכי מפנק

המינו עכשיו חדר במלון שמאחורי הציון!
050-4141-497
avraham201@gmail.com

מיטות קינג סייז

סאונה ומקווה מפורז

ארוחות כיד המלך

הכי קרוב לציון!

LANDAU
לנדאו - הבית שלכם באומן

החיים בהלכה

בהכונת הר"ג ר' בצלאל נהרי שליט"א, דומ"צ קהילת זכרון ישעיה - אלעד

שאלה:

חייבים לשרוף את הפתילות והשמן שנשארים?

שאינו מקצה מן השמן אלא מה שידלק חצי שעה (משנ"ב שם סק"ח).

אגב: ב"שולחן ערוך" הדין נאמר רק על השמן הנותר ולא על הפתילות שנתרו, אך בשו"ת שבט הקהתי (ח"ד סי' קפב) הביא הרבה פוסקים שכתבו את הדין גם על הפתילות, וכתב שאולי "שמן" כולל בתוכו גם פתילות, כיון שבפתילות תמיד נספג מהשמן (ונ"ל שו"ת משנה הלכות חס"ו סי' רג את י שד"ן בזה). אבל ב"תשובות והנהגות" (ח"ו סי' קטב) צידד שהפתילות אינן חייבות שריפה אלא רק שלא ישתמש בהם.

כעת נשאל: האם חובה דוקא לשרוף את השמן?

ובכן: לכתחילה כדאי לשרוף דוקא, כמו בשיירי נרות מנורת בית המקדש, אבל כשאי אפשר - יכול לשפוך שייספג באדמה, או לשים בשקית באשפה (מנ"ב מה"ד דהשו"ב מהגר"ש אלישיב והגר"ח קניבסקי, ספר נר חנוכה סופ"ב מהגר"נ קרלין, ועוד הרבה, ומתוכם יש מקילים גם כשיטל לשרוף אך יותר נוח לו לקבור).

תשובה: את השמן שנשאר [מהזמן שמחויב בהדלקה] יש לשרוף, ואם אי אפשר יכול לקוברם או לשים בתוך שקית באשפה [והפתילות - הלא ספוג בהן שמן].

הרחב דבר: אם נרות החנוכה נכבו לפני שכילו את השמן שבכוסית, אפשר להדליק בו את הנרות של היום הבא.

ביום האחרון של חנוכה אם נשאר שמן בכוסית החנוכית, יש להדליק מדורה ולשרוף את השמן, כדי שלא ישתמש בו ויהנה ממנו בטעות (שו"ע סי' תרע"ד).

נדגיש: לרוב הפוסקים השמן האסור בשימוש הוא רק אם הנר כבה בחצי השעה הראשונה (ויש אומרים שבזמנינו השיעור מתאחר יותר, עד שלא יהיו אנשים ברחוב), אך אם הנר כבה לאחר מכן אין בשמן קדושה. אך יש שפסקו שדווקא כשאמר כך בפירוש,

ניצוץ לשבת

מתוך גיליון 'ניצוצות', מגזין הלב לכל המשפחה

רבים של הגרים

שמח ונדיר בתמימותו. הקשר שלו עם קבוצת הגרים הברסלבאים שהתגוררו באותו אזור התפתח דווקא בשל תמימותו, והם אהבו אותו מאוד.

"בשנותיו האחרונות עבר רבי נחום לגור בקרבת הגרים", סיפר רבי לוי יצחק בנדר בזיכרונותיו. "הוא למד עימם שיעורי תורה, הלכה וספרי רבינו, והיה מעיר אותם לחצות. הוא היה נכבד ונערץ עליהם, ואהבוהו מאוד.

"בנו יואל היה גר בעיר חרקוב, והיה קצין בצבא הרוסי. כשנפטר רבי נחום ונקבר בכפר הגרים, הוא פעל בקשריו וסמכותיו להוציא את עצמות אביו כדי להטמינם בחרקוב. לאחר שהצליח אצל אנשי השלטון והגיע לכפר לבצע את משאלתו, לא עלה הדבר בידו, הגרים התנגדו בכל תוקף: 'זכינו שהצדיק שוכן אצלנו, לא ניתן לנגוע בו ולהוציאו מתוכנו!'... זעקו.

"וכשמדברים מנחום שוסטער, מה מדברים ממנו? שאל רבי לוי יצחק, 'מדברים ממעשיו הטובים, מההתבודדות שלו, אה אח... כאן למטה הוא מכונה 'שוסטער', אבל שם למעלה הוא מלאך...' יום פטירתו של ר' נחום הוא בא' דראש-חודש טבת, ל' כסלו תרצ"ו.

(מגזין 'ניצוצות' תמוח תשע"ז)

יהודי שמח ונדיר בתמימותו. רבי נחום שטראקס

נחום שטראקס הוא נער בשנת השבע עשרה לחייו, בן העיירה 'לומאז' הפולנית, שהתייתם לא מכבר מאביו. בעצת אחיו נסע לברדיטשוב והפך לשוליה של אחד הסנדלרים, ומאז נקרא לעיתים 'שוסטער' על שם מקצועו.

נחום, שבא לברדיטשוב כדי למצוא מקור למחייתו, מצא את עצמו ביום מן הימים נמשך אל חסידי ברסלב אשר כמותם לא ראה ולא הכיר מימיו. הם האירו פניהם אליו וקירבוהו, ולימדו אותו את עצותיו הקדושות של רבנו.

ובכן הסנדלר הטרי שב לפולין, ללומאז עיירתו השוכנת מרחק לא רב מלובלין, כשכולו בוער בעבודת ה' מכוחה של האש שניצתה בליבו בברדיטשוב. בלומאז, בכח אמונתו התמימה, קירב את הרבנים גאוני הדור רבי מרדכי הלברשטט ורבי שלמה גבריאלי, ולאחר מכן את החסיד רבי אפרים קרקובסקי בעיירה פשעדבורז.

"רבי נחום היה יהודי ירא שמים בתכלית", משחזרת הרבנית שרה גלבך. "הוא היה גר ברחוב של הברסלבר'ס, רחוב 'בזלנסקי' הצמוד לקלויז הישן וקרוב מאוד לבית בו גדלתי, ובשכונת לרבי לוי יצחק בנדר, לרבי אליהו חיים רוזין ולר' מאתעס.

"הסנדלרייה שלו שכנה לא רחוק, הוא היה יהודי

פתגם השבוע

כשהמצוות יהיו חוויה
הילדים ימשכו אליהם

מתוך הספר 'פיקדון משמים', המדריך המושלם לחינוך. מאת ראש הישיבה הרב שמואל שמרן שליט"א

להצלחת ולרפואת הרב אליעזר בן עטיא שליט"א
נתן בת-בת-שבע ואל בת דבורה ציפורה רחמים
לכל הישועות

העלון נתרם השבוע

להצלחת משפחת אוקן

להצלחת משפחת שרון

להצלחת משפחת שילר

להשכרה בכל יום בשעות הערב

בית מדרש מתאים לאירועים קטנים
באזור מאה שערים
עזרת גברים ועזרת נשים בנפרד
לפרטים: 054-8475902

תגלית בעיירה קוטלנה

התגלית במקרה. בית החיים העתיק לפי השיפוץ ואחרי השיפוץ

ועליה שמותיהם של הוריו הצדיקים של הרה"ק השאריית ישראל ז"ע, ה"ה החסיד ר' יוסף זצ"ל ומרת פערל גוטע ע"ה.

המלאכה התארכה זמן ממושך כאשר בשלב הראשון היה עליהם לזהות ולגלות את

המצבות כולן, אשר חלקן היו שבורות או מנותצות, וחלקן נפגעו מפגעי הזמן דבר שכמעט ולא הותיר זכר למצבות רבות. לאחר עבודה מתמשכת זוהו כל המצבות, כשמיד לאחר מכן החלה מלאכת הסימון והשיפוץ כאשר באגודת 'אהלי צדיקים' מתאמצים להביא לכל מצבה את הכבוד הראוי לה למרות שברוב רובן של המצבות כמעט ולא היה ניתן לזהות דבר מהנכתב עליהם.

נערכים להילולא

בתוך כך, הולכת ונשלמת ההיערכות המרובה לקראת סיום בניית בנין הכנסת האורחים החדש בוועלעדיניק שנבנה על ידי אגודת 'אהלי צדיקים', לקראת יומא דהילולא רבה של הרה"ק השאריית ישראל ז"ע שיחול אי"ה בשבת קודש פ' שמות, כ"א טבת תשפ"ב. כמו-כן תושלם בע"ה בנייתו של בית הכנסת החדש בוועלעדיניק שהוקם על ידי האגודה לרווחת המוני הבאים להתפלל במקום קדוש זה, ולקראת יומא דהילולא ייחנך המבנה החדש ובהמשך אף יועמד בו ארון הקודש המפואר שנבנה בימים אלו.

מטעם 'אהלי צדיקים' נמסר, כי מרכז הכנסת האורחים של 'אהלי צדיקים' בוועלעדיניק, הפועל כל ימי השנה, יפעל בע"ה ביום ההילולא וסביב לו במתכונת מורחבת, כשמאות הבאים ישתתפו בסעודת הילולא מרכזית. בארגון מביעים חשש בעקבות הזן החדש של נגיף הקורונה שהתגלה בימים האחרונים וגורם לסגרים במדינות רבות, כך שיתכן שהדבר יגרום למיעוט המשתתפים באירוע, אך לעת עתה הם נערכים כרגיל לבא ההמונים.

היה זה לפני כשנה כאשר הרב ישראל מאיר גבאי צעד במרחב בית הקברות והבחין במצבות רבות נעלמות המכוסות בשכבת אדמה. הוא הבין כי כנראה האזור כולו מלא במצבות קדושות שעם הזמן התכסו, וברבות הימים עתידים להעלים לגמרי. בהחלטה מהירה והוא נטל על עצמו מיד - כמו בעוד עשרות בתי קברות ברחבי העולם - לשנות את המצב.

עיר הולדת הצדיק

סמוך לז'יטומיר שוכנת העיירה הוותיקה קוטלנה, שם ערכה אגודת 'אהלי צדיקים' בראשות הרב ישראל מאיר גבאי שליט"א שיפוצים נרחבים ומקיפים בכל מתחם בית הקברות העתיק, בו טמונים הוריו של הרה"ק השאריית ישראל ז"ע

מוועלעדיניק, שהיו מחשובי תושבי המקום, וכידוע אף הצדיק רבי ישראל בער עצמו נולד בעיירה קוטלנה.

סיפור מפורסם שהתרחש בעיירה זו אירע בתקופת היות השאריית ישראל ז"ע ילד קטן מאד, אז התייתם מאביו החסיד ר' יוסף זצ"ל שהיה מלמד תינוקות בקוטלנה. לאחר-מכן, בהיותו בן תשע, חלתה אמו במחלה קשה מאד, וכשהגיע זמנה להסתלק מן העולם ביקשה מבנה הנער ישראל דב שיביא לה איזה ספר קדוש, היות ולא ידעה להתפלל מתוך הסידור.

הנער ניגש לארון הספרים והוציא את ספר הרי"ף [בזמנם לא היה הרי"ף מצורף לגמרא, אלא כספר בפני עצמו]. האמא לקחה את הרי"ף ופתחה את הספר באומרה: "רובנו של עולם, אינני יודעת איך להתפלל, אנא ממך, קח את כל האותיות הקדושות הכתובות בספר הקדוש הזה ותצרפם לפניך כתפילה טובה, שבני ישראל בער יגדל תלמיד חכם וירא שמים..."

ואכן, תפילתה התקבלה וברבות הימים גדל הנער ישראל דב בתורה וביראת שמים, למרות היותו יתום מאב ומאם, בזכות תפילת אמו הצדקנית שנאמרה מעומק ליבה באמת ובתמים.

נחשפו עשרות מצבות

אגודת 'אהלי צדיקים' שיפצה את כל שטח בית הקברות הקוטלנאי והרימה את עשרות המצבות שהיו מכוסות מתחת לפני האדמה במשך עשרות רבות של שנות הזנחה וחוסר התעניינות, כשעם תחילת העבודות במקום נחשפו עוד עשרות מצבות שהיו מכוסות באדמה. אגודת 'אהלי צדיקים' אף הציבה אוהל עם מצבה

כולל יום שישי

דושים תורמים עבור בשר, דגים, יין, סלי מזון, ושאר ירקות ומוצרים לחלוקה לכבוד שבת קודש עבור 50 אברכים מתמידים המתמסרים ללימוד התורה הקדושה בשעות הבוקר מידי יום שישי בכולל 'נחלי נצח'

לתרומות: 053-31-25231

מוקד הזמנות:
1-800-800-148

הספרים והדיסקים של הגה"ח רבי שמואל שטון שליט"א
אצלכם בבית